

sed ollid hästi käsiwand, tulli se wanna
koer teist korda, omma maia taggosi saa-
da. Siis wanna lits tahtis mitte ruumi
anda, ja ütles: aia mind wälja, muido
ma ep lähhen mitte. Kui sul lust on, siis
hakka peäl; saaksime nähha, kes woiuust
saab? jubba noored koerad irwitasiid om-
made hambadega. Sel wiisil piddi se koer,
omma hea süddame pärrast keige talwe
lähbi, oues maggama, ning külmama.

Öppetus.

Ühhe woerale lubba anda ommas maias
wallitseda, se ep olle tarkus. Sest kui
sinna annad temmale heast süddamest sõr-
me laius ruumi, siis ta tahhab kāmli laius-
saada. Sest wanna rahwas ütles nenda:
anna sinna lubba kurratil kirkikus minna,
siis ta tahhab ka räästoli peäle minna.

Kaarn ning Rebbane.

Rebbane näggi, et kaarn olli juustus-
tut ärra warrastand ja nokkis selle jure
ühhe tamme otsa peäle. Temma nälpas
keelt ning tulli ta jure ning ü-les libbe kee-
lega: Oh mis kenna lind sinna olled! Oh
mis kenna lind sinna olled! Ennä! Kuida
so sulled hüloamad päike wasto! — Hea
meelega tahhaksin minna ka so laulmist
kuulda, siis ma woiksin ennast suurus-
da, et ma olen middagid arrotist näinud
ning kuulnud; kes teab, kui sul ilus lant-
minne on, ehk sind tõstetaks lindude kun-
ningaks? Kaarn, kes se kitusse jures olli
ühheks sanud, tõstis omma kotte heält,
ning hüüdis: kra! kra, kra! Jubba juust
kukkus mahha, ning rebbane mõttis sedda
ärra naermiseses, et ta olli küll kaarna sul-
led ning heält kuunud agga mitte temma
moistust.